

del seu avi, el qual, com reconeix el nét, «fou profundament incomprès per la crítica d'art gironina i pels petitburgesos gironins», i que tampoc hagi d'esperar, com el seu pare, que el conjunt de «vaques sagrades» que dominen l'art gironí s'apleguin en un conclave per acceptar la seva presència, encara que es tracti d'una col·lectiva. Girona permet, massa vegades, situacions com aquestes. Però la nissaga dels Perpiñà sap donar-li resposta convincent.

J. Víctor Gay

De can Genís a can Rosés

Ubicat des del 1986 a l'antiga fàbrica de suro de can Genís, l'Arxiu Municipal de Palafrugell es traslladava a can Rosés i obria oficialment les portes de la seva nova seu el 23 de març de 2002.

Gairebé set anys després que s'iniciessin les obres de rehabilitació de can Rosés, l'Arxiu

inaugurava finalment les noves dependències d'aquest edifici històric que havia estat un antic despatx de farmàcia propietat de les famílies Roger i Rosés.

Totalment remodelat, l'immoble conserva les façanes dels segles XVII i XVIII i alguns elements ornamentals. L'interior, però, s'ha reestructurat en funció de les necessitats requerides per l'Arxiu, i s'ha convertit així en un espai ampli, lluminós i funcional

que integra tradició i modernitat. Aquest és un objectiu també palès en les bases que defineixen el criteri d'actuació de l'organisme, que malda per trobar l'equilibri entre un necessari esperit conservador que preservi la memòria històrica i una imprescindible voluntat progressista que permeti respondre a les expectatives actuals.

De les dues plantes ocupades, el segon pis —equipat amb un sistema d'emmagatzematge compacte i mòbil i amb un dipòsit per a suports especials— acull el fons documental del patrimoni local. Al primer pis hi ha les oficines i una sala de consulta que disposa de mitjans informàtics i audiovisuals.

A la planta baixa hi ha una sala d'actes municipal, on, del 23 de març al 28 d'abril, s'exposà la mostra «Carta de Palafrugell», produïda i realitzada conjuntament per l'AMP i l'Arxiu

Els altres centenaris

Aquest any és el centenari d'una mort, la de Jacint Verdaguer, però també de molts naixements. El de Carles Fages de Climent ja l'hem commemorat amb un dossier monogràfic, però altres homes de lletres igualment vinculats a les terres gironines també van néixer l'any 1902.

Camil Geis, natural de Girona, va ser sacerdot, escriptor i músic. El seu recull poètic *Rosa mística* va ser el primer llibre de creació literària editat en català després de la Guerra Civil. Instal·lat definitivament a Sabadell, mai no va oblidar les seves arrels. Va col·laborar regularment a *Vida Catòlica*, i va publicar a la *Revista de Girona* els articles de la sèrie *Els qui he trobat pel camí*, aplegats després en un voluminós i valuós volum.

Tomàs Roig i Llop, escriptor, advocat i activista cultural nascut a Barcelona, va viure a Girona els seus anys d'adolescència, i va dedicar a la ciutat el llibre *Girona, arca de somnis* i moltes pàgines de les *Memòries* i de *La represàlia*. Va escriure una biografia de Prudenci Bertrana i, a través del setmanari *Presència*, va ser un dels més actius impulsors de la rehabilitació pública de Carles Rahola, del qual va epilogar la reedició de *La pena de mort a Girona*.

Octavi Saltor, advocat i escriptor barceloní, vinculat a Girona a partir dels Jocs Florals dels anys trenta, és autor del tríptic de sonets *Enyors de Girona*. Va promoure amb tenacitat l'edició dels *Poemes de Girona* de Joan Badia i va col·laborar assíduament a *Presència*.

Maurici Serrahima, advocat, escriptor i polític barceloní lligat a les terres empordaneses, va ser un dels col·laboradors més constants de *Presència* i jurat de les primeres edicions del premi Prudenci Bertrana.

Aquests són els escriptors que ara fan cent anys i als quals volem tributar el doble homenatge del record i de la gratitud.

Narcís-Jordi Aragó

